

Shirley

Zand en staal deel 3

Shirley

M.G. Crow

Schrijver: M.G. Crow
Coverontwerp: mariahl via Fiverr
ISBN: 9789403753225
© 2024, M.G. Crow

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de rechthebbende.

Proloog

Het zand stooft meters hoog toen een groot ruimteschip erop afstevende. De mensen aan boord waren gespannen. Eindelijk zouden ze vaste grond onder hun voeten krijgen. Een groepje had zich verzameld in de cockpit. Weldra zouden ze deze vreemde planeet verkennen.

De mensen beseften dat hun komst niet onopgemerkt was gebleven. Ze waren – tegen hun verwachtingen in – een stad in de woestijn zo dichtbij gepasseerd dat ze duizenden nieuwsgierige blikken omhoog hadden zien kijken. Dat de planeet bewoond was, daar had men rekening mee gehouden. Dat de ontmoeting zo snel zou gebeuren, hadden ze niet verwacht.

“Kapitein, er nadert een konvooi!” riep een vrouw, die over de controlepanelen gebogen zat. Elke beweging op de schermen, die als ramen naar de buitenwereld dienden, hield ze nauwlettend in de gaten.

De jongeman naast haar was gefocust op de stuurknuppel. Zijn ogen weken niet van de radartjes. Het schip veilig doen landen, was zijn voornaamste prioriteit.

Een vrouw van tegen de veertig trad naar voren en knikte naar de vrouw die haar had aangesproken. “Begrepen, Aurelia. We gebruiken geen geweld, tenzij we geen andere keuze hebben.”

“Dat wrak dat we daarstraks zagen en van waaruit we signalen waarnamen ...” Aurelia besloot niets meer te zeggen toen de kapitein weemoedig haar hoofd liet hangen.

“Dat was het presidentiële schip.” De afkeer was duidelijk hoorbaar in haar toon. “Hou er rekening mee dat de nakomelingen van de elite van president Elliot Simon hier kunnen zijn.”

“De Pegasus landt!” riep de jongeman.

Het schip zakte deels weg in de losse bodem. Zandkorrels leken het landingsgestel te omhelzen toen het schip tot stilstand kwam.

Uit alle gangen en kamers van het grote ruimtetuig kwamen mensen tevoorschijn. Ze droegen discreet laserwapens bij zich, al hoopten ze die niet te hoeven gebruiken. Onder hen bevond zich een

jong meisje. Ze hield de kapitein nauwlettend in de gaten, wetende dat die haar zou beletten om mee naar buiten te glippen.

Een vreemde raketwagen was hen genaderd en was op enkele meters afstand gestopt. Niemand had enig idee wie er zich aan boord bevond.

Volgens de laatste gegevens van kapitein Jane McKenzie, achtte ze het haar plicht om de lokale bevolking op de hoogte te brengen van wat er op komst was.

De deur van het immense schip ging open toen de raketwagen niet meer bewoog. De laatste keer dat er mensen van de vergane aarde op Risan waren geland, ging het faliekant fout. De sfeer was in beide kampen gespannen.

In de grote zilveren raketwagen voelde een vrouw van in de dertig haar hartslag versnellen. Ze verliet het schip in gezelschap van een man. Beiden traden enkele passen naar voren, in de richting van het andere kamp, hopen dat een van hen in staat was om de tegenpartij te verstaan.

Vanuit het schip traden twee vrouwen met een bont gezelschap in hun kielzog de vreemde delegatie tegemoet. Op een afstand die klein genoeg was om elkaar te verstaan, hield iedereen halt. Laserwapens glommen in de zon, klaar om een slachting aan te richten, mocht iemand een stap verkeerd zetten.

De kapitein van de Pegasus stak haar hand op. Ze negeerde haar nichtje, die ze in een ooghoek zag opdagen. "Ik ben kapitein Jane McKenzie. We komen in vrede." Instinctief lette ze op de zwartharige vrouw, die zich tot de man naast zich wendde en iets in zijn oor fluisterde.

"Kan je ze verstaan?" vroeg ze, in een voor de Aardelingen onverstaanbare taal.

De man naast haar knikte. "Hun dialect is een beetje anders, maar ze zeggen dat ze in vrede komen. Dit is kapitein Jane McKenzie."

Hij kon het vertalen, gezien hij ook een Aardeling was, de laatste op Risan.

"Richie, zeg dat ik hun niets zal aandoen als ze hun wapens laten zakken." De zwartharige vrouw keek de Aardelingen wantrouwig aan.

“We zouden het waarderen als jullie de wapens laten zakken,” zei Richie, zich ervan bewust dat de koningin van de woestijn het meende. Als geen ander wist hij tot wat ze in staat was.

De kapitein en de rest van haar mensen stonden versteld toen ze iemand hun taal hoorden spreken. Zonder aarzelen deden ze wat er gevraagd werd.

Kapitein McKenzie kwam aarzelend dichterbij. “Jij bent van het presidentiële schip?”

De man knikte. “Ik ben Richie Jones, de voormalig brugofficier. We zijn hier twintig jaar geleden neergestort.”

“Ik neem aan dat die vrouw van deze planeet is.”

“Dat is koningin Talenka van de Saranieten. Je bent op haar domein. Zij heeft afgerekend met de bemanning van het presidentiële schip.”

“Waarom leef je dan nog?”

“Lang verhaal. Dat vertel ik later wel. Waarom dragen jullie wapens?”

“Om ons te verdedigen.”

Richie vond dit logisch. Hij kende de geschiedenis van zijn vergane planeet en richtte zich tot Talenka die hem instructies gaf. Hij vertaalde haar woorden.

“Jullie zijn welkom in Harogha,” zei Richie, “maar jullie wapens niet. Nu jullie weten hoe het met de mensen van het presidentiële schip is vergaan, raad ik jullie aan de koningin niet uit te dagen. Wat doen jullie hier?”

“Dat is ook een lang verhaal.”

Beide partijen waren het eens dat ze beter een koelere omgeving konden opzoeken om te praten. De zon stond al hoog aan de hemel en tegen het middaguur zou iedereen levend verbranden

Kapitein McKenzie besloot mee te gaan naar de stad in de woestijn om te onderhandelen. Aurelia vergezelde haar, samen met haar nichtje Shirley. Als de kapitein Shirley zou terugsturen, zou ze tegenwerken. Het leek haar niet handig te laten blijken dat ze het meisje van zeventien niet onder controle had.

De tiener keek haar ogen uit toen ze de vreemde raketwagen betrad. De buitenwereld lonkte haar. In tegenstelling tot haar tante,

voelde ze zich wel op haar gemak. Ze vond het intrigerend dat de vreemde mensen naast laserwapens ook zwaarden droegen.

1

Aarde, anno 5597

Een man van middelbare leeftijd staarde door het raam van zijn kantoor dat uitkeek over een stad waarin alle huizen er als grijze blokkendozen uitzagen. Raketwagens reden af en aan. Ze stopten voor de verkeerslichten. Het leven leek zijn gewone gangetje te gaan. Het gros van de Aardelingen wilde niet geloven dat hun laatste dagen geteld waren.

“Meneer de president?” Een man van tegen de dertig hield halt bij de deur en streek met zijn hand over de plooiën in zijn maatpak.

“Is het schip klaar?” De president sloeg amper acht op zijn adviseur, omdat hij genoeg wist. De jongeman was niet zo makkelijk te manipuleren geweest als dat hij had gehoopt.

“Ja, onze ingenieurs controleren op dit moment de laatste data, om onvoorziene omstandigheden uit te sluiten.” De adviseur deed moeite om ontspannen over te komen, maar zijn hart leek uit zijn borst te willen ontsnappen.

“Goed. Waarom ben je zo gespannen?” De president doorzag hem.

“Er is een probleem.”

De president richtte zijn kille, blauwe ogen op zijn adviseur, die spontaan zijn kin tegen zijn borst drukte.

“Vertel!” De president drong aan.

“De rebellen van onze tegenstander Farrell hebben het patent. Ze kunnen hun project Pegasus afronden.”

“Met mijn bloed.”

“Uw bastaarddochter ...”

“Ik weet het! Lawrence, maak alles klaar. Binnen drie dagen ontploft het kernarsenaal en is het hier afgelopen.”

“Wie gaat u de schuld geven?”

“Voor wat? Er blijft van deze aardkloot geen spaander heel.” Een boosaardige grijns verscheen op het gelaat van de president.

Lawrence zette zijn bril recht op zijn neus. Hij vreesde Elliott Simon.

Hij wierp een blik op de foto van de first lady en de drie kinderen van zijn overste. Naast de twee zonen en de dochter op de foto, had hun vader nog een bastaarddochter. Haar moeder had het hem kwalijk genomen dat hij voor zijn gezin had gekozen. Kort nadat president Simon het Witte Huis betrok, verdween zijn misnoegde minnares.

“We moeten alles in gereedheid brengen. Die rebellen moeten samen met de planeet ontploffen. We vertrekken eerder dan gepland en blazen de boel op,” zei de president met een tevreden uitdrukking op zijn gezicht.

Lawrence knikte. Hij verliet de kamer toen zijn baas een teken gaf dat hij hem niet meer nodig had. Fijne druppels parelden op zijn hoofd. Met zijn smartphone commandeerde hij de camera's om de andere kant van de gang te laten zien aan de surveillance. Gehaast koos hij een nummer. Hij keek om zich heen om er zeker van te zijn dat niemand het gesprek zou kunnen afluisteren. Niet alleen zijn eigen leven stond op het spel.

In een grote loods stond de Pegasus opgesteld, klaar om een onzeker lot tegemoet te gaan. Het schip was zo gemaakt dat het geen raket nodig had om in het heelal gelooft te worden. Het kon opstijgen op lichtsnelheid en zichzelf de ruimte in lanceren, als een soort van vliegtuig.

Een jonge vrouw stond bij het stalen gevaarte. Ze bewonderde het stuk vernuft toen haar smartphone begon te rinkelen. Ze nam op.

“De president wil eerder vertrekken.” Lawrence verscheen op het scherm.

“Farrell vermoed zoiets,” zei de vrouw.

“Ellen, wacht niet te lang. Probeer met de Pegasus te ontkomen voor je vader opstijgt.”

“Hij is mijn vader niet. Dankzij mij is er zelfs voor een wet gestemd dat ik als bastaard mijn naam niet mag dragen. Hij heeft mijn moeders hart gebroken. Voor hem was ze niet meer dan een stuk speelgoed. Zo bekijkt hij iedereen.”

“Weet ik. Laat het nu aan mij over.”

Ze draaide zich om en schrok toen ze een man van halverwege in de dertig met donkere huid en zwarte dreadlocks zag naderen.

“Ik weet dat Lawrence aan onze kant staat,” zei hij kalm. “Wat je ook voor hem voelt, hij hoort niet op de Pegasus. Hij moet mee op het presidentiële schip, als hij ergens heen gaat.”

De laatste woorden sprak hij uit op een toon die Ellen deed huiveren. “Farrell, ik ...” De tranen vloeiden uit haar ogen. Ze had de kant van het gewone volk gekozen. Het merendeel van het volk geloofde de propaganda van haar vader en had geen zin om te vluchten, ook al stonden de kernwapens op ontploffen. Over hooguit een week zou er van de Aarde geen sprake meer zijn.

Enkel de elite en de rebellen namen de situatie serieus. Farrell had de verworpenen en underdogs verzameld. Op het presidentiële schip was er geen plaats voor voormalige slaven, mensen met andere ideeën of enige minderheidsgroep. Om hen te vernietigen, was president Simon tot het ultieme offer bereid.

“We verzamelen en vertrekken morgen al,” zei Farrell.

Hij keek Ellen zelfverzekerd aan. Ze had geen andere keuze dan met hem te vertrekken. Haar DNA was nodig om het schip te laten opstarten en te besturen. Ze had samen met Lawrence het patent te pakken gekregen, maar er was te weinig tijd om het aan te passen. Daarnaast vreesde ze dat haar relatie met Lawrence kon worden ontdekt.

Een man met lange, zwarte haren die in twee vlechten over zijn schouders vielen, betrad de loods.

“Iedereen is er,” zei hij.

Farrell begroette hem met een handgebaar. “Goed, Eric, we gaan, want de president wil het proces versnellen.”

Eric Big Bear was een van de laatste Natives. Als rechterhand van Farrell was hij een belangrijk figuur binnen operatie Pegasus. Het immense schip werd gebouwd in een niemandsland dat ooit het reservaat van Erics mensen was. Ellen lette niet op de blauwe stenen die hij in een ketting om zijn hals droeg. In haar ogen was hij een zonderling.

“Jullie noemen het de Pegasus, ik noem het Thunderbird,” Erics houding was gespannen.

Ellen ontweek de blik in zijn donkere ogen.

Mensen verzamelden zich in de loods. Ze hoopten op een beter leven elders in het universum. Of ze het wenste of niet, Ellen Richards behoorde ook tot de groep die haar vader vogelvrij had verklaard. Haar moeder was een rijk en succesvol model tot ze haar relatie met de president uit de doeken deed. Hij zorgde ervoor dat ze geruïneerd achterbleef en dat Ellen in pleeggezinnen opgroeide. Deze werden gekozen uit de toplaag, zodat haar vader haar in de gaten kon houden.

Ze was er echter tweederangs. Altijd werd er op haar neergekeken. Ze was meer de slaaf dan het pleegkind. Enkel de zoon van haar laatste pleegouders waardeerde haar. Lawrence was anders en nam het wel voor haar op.

Ellen voelde haar maag keren. Ze begreep wat Farrell van plan was. Hij zou vertrekken met zijn schip, zonder haar de kans te gunnen afscheid te nemen van haar dierbaren.

Lawrence liet zich op de sofa zakken. Hij opende de knopen van zijn hemd en streek zijn korte, bruine haren uit zijn ogen. Hij had een glas wijn ingeschonken. Zijn blik was op het scherm van zijn smartphone gericht. Geen nieuws van Ellen was goed nieuws, nam hij aan.

Hij was er zeker van dat de president erachter was gekomen welke relatie hij met zijn bastaarddochter had. Het laatste wat hij wenste, was Ellen in gevaar te brengen. Zijn eigen leven deed er niet meer toe. Hij verlangde enkel dat Ellen ongedeerd zou ontsnappen op de Pegasus.

Er werd op de deur geklopt en hij kwam overeind. Hij verwachtte geen bezoek. Toen hij opendeed, staarde hij regelrecht in de loop van een laserpistool.

“De president groet de verrader,” zei de man die hem onder schot hield.

Voor Lawrence iets kon zeggen, ging het wapen met demper af. Een laserstraal doorboorde Lawrences lichaam. Hij zakte in elkaar.

De schutter verdween even snel als dat hij gekomen was.

Lawrence lag in de deuropening van zijn appartement met een groot, dichtgeschroeid gat in zijn borst. Zijn gebroken ogen starden in het niets.

Iets later weerklonk een gil toen een buurvrouw hem zag liggen en haar boodschappentassen liet vallen.

Ellen kreeg geen gehoor. Ze besloot dat Lawrence te druk bezig was om haar via hun geheime verbinding te bellen. Met de moed der wanhoop stuurde ze hem een berichtje. Farrell was onverbiddelijk: ze gingen die nacht vertrekken, samen met honderden arme zielen die het systeem had uitgeworpen.

Zuchtend had ze haar hoge pumps uitgetrokken en comfortabele schoenen aangetrokken. Ze had haar mantelpakje verruild voor een aan boord minder opvallende look. Jeans en sweater waren compleet haar stijl niet. Haar moeder zou zich omdraaien in haar graf als ze haar zo zag.

Ellen moest overleven. Dat had ze Lawrence beloofd, al moest ze daarvoor met de Pegasus vertrekken. Haar maag kromp in elkaar toen ze Farrell en Eric kratten met wapens aan boord zag dragen. De rebellen waren goed voorbereid. Ze hadden zelfs Hawks voorzien. Deze kleine, snelle raketwagens die door de ruimte konden gaan, waren handig om eventuele nieuwe planeten te verkennen.

“Komaan, het is tijd,” hoorde ze zeggen.

Ze draaide zich om en keek in het gezicht van een vrouw die net iets ouder was dan zijzelf.

“Was Lawrence maar hier,” zei Ellen.

“Hij wist wat hij deed. Jullie hadden geen toekomst samen, de mensheid dankzij jullie wel en niet alleen de elite die de president verkoos.”

Ellen knikte. Haar vriendin Mindy had het goed gezien. Ze was een prostituée die haar vader ooit als klant had gehad. Via haar had Ellen geleerd wat er ondergronds bloeide en was Lawrence vanuit zijn positie mee in het plan gestapt.

Honderden verloren zielen begaven zich aan boord van de Pegasus, het schip waar vele bedelaars hun armoedige bestaansmiddelen voor bijdroegen. De elite die hen van aalmoezen voorzag, besefte te laat waaraan ze meewerkte.

Toen de president het strafbaar maakte om geld aan bedelaars te geven, was het te laat. Farrell, een aan lagerwal geraakte monteur had

een ingenieus systeem bedacht om middelen te verduisteren en daarmee een eigen schip te bouwen. Hij besloot het naar een legendarisch gevleugeld paard te noemen.

“Deze nacht stijgt de Pegasus op,” zei Mindy. “We herschrijven de menselijke geschiedenis.”

Ellen kon er niets tegen inbrengen. Ze voelde zich leeg vanbinnen. Iets zei haar dat ze Lawrence nooit meer zou zien. Ze volgde Mindy, die aangaf dat iedereen zo snel mogelijk aan boord moest.

Ellens DNA zat in de motor. De volgende generaties uit haar bloedlijn zouden het schip draaiende houden, tenzij Eric of iemand anders het patent kon aanpassen. Het zag er echter naar uit dat haar verwekker enkel zijn officiële nakomelingen het recht op leven gunde. Op het andere schip zouden haar halfbroers en -zus en later hun nageslacht het waarmaken.

Ze had hen enkele keren gesproken. Het was geen aangename kennismaking geweest. Ze waren verwaand en beschuldigde Ellens moeder ervan het huwelijk van hun ouders kapot te hebben willen maken. Natuurlijk was dat zuivere nonsens, want haar moeder stierf aan kanker toen Ellen vijftien was, volgens de officiële versie.

Ellen had een goede reden om te hopen dat ze Lawrence ooit zou weerzien. Met haar hand op haar buik liep ze de loopplank op. Ze was al een paar dagen 's ochtends zo misselijk dat ze er zeker van was dat ze niet zomaar overtijd was. Het was zo onpersoonlijk om Lawrence de mededeling dat hij vader ging worden per bericht mee te delen. Daarom deed ze het niet. Wat er ook gebeurde, er zou altijd een deel van hem bij haar zijn. Met die gedachte ging ze aan boord.

Het inschepen was sneller gegaan dan voorzien. De motoren ronkten. De Pegasus reed de loods uit. Het ruimteschip verplaatste zich een stuk over land. Alle systemen werden geactiveerd. De frequentie van de Pegasus werd aangepast, zodat geen enkel communicatiemiddel op Aarde het kon vinden. Het gevaarlijkste deel van de missie was achter de rug.

Het voertuig begon te trillen. Verschillende mensen aan boord raakten in paniek en hielden elkaar vast, terwijl de motoren op volle kracht draaiden. Zoals een vliegtuig won het aan snelheid om op te

stijgen. De Pegasus was een soort van raket die gemaakt was om hoger te gaan, de dampkring door, de ruimte in.

Farrell en Eric spraken de mensen toe via de intercom toen het toestel tussen de eerste sterren scheerde. Hun stemmen drongen niet tot Ellen door. Ze was als verdoofd toen het schip opsteeg. Haar gedachten waren bij Lawrence.

Toen ze naar de schermen keek die de buitenwereld lieten zien, zag ze enkel nog duisternis en grote objecten zoals meteoren, sterren en planeten. De maan was een klein bolletje geworden. De stralen van de zon konden haar niet meer raken.

Ze gingen door een wormgat dat Farrell had opgespoord. Hierdoor verplaatsten ze zich in een ander zonnestelsel. Dit was de manier waarop Farrell de president wilde ontlopen. Die zou ook door deze shortcut gaan, maar elders uitkomen, omdat hij later vertrok. De schepen zouden elkaar niet meer treffen.

Ellen kwam overeind en merkte dat haar buik een pak dikker was. Ze schrok ervan dat er een tijd moest zijn gepasseerd sinds haar vertrek. Paniek dreigde zich van haar meester te maken. Ze keek verward in het rond.

“Sorry, we hadden geen andere keuze,” zei Mindy die bij haar zat. “We moesten je in een soort van coma houden om te voorkomen dat je domme dingen zou doen. Orders van Farrell.”

“Mijn kind? Hoe wisten jullie dat ...”

“Het is in orde. De dokter heeft je bloed getest en volgt je goed op. We moesten je bijbrengen, want je kan elk moment bevallen.”

“Lawrence?”

Mindy liet haar hoofd hangen. Haar houding zei genoeg. “We hebben geen contact meer met hem,” zei ze na een korte stilte. “De Aarde is er niet meer. Miljarden mensen zijn dood. Het presidentiële schip is kort na ons opgestegen en heeft ons gevolgd. Onze voorsprong door het wormgat was te groot. Ze hebben het opgegeven ons te vinden.”

Ellen snapte dat ze ruim een half jaar buiten westen moest zijn geweest. De pijnlijke weeën deden haar inzien dat de tijd niet had

stilgestaan. De baby wilde eruit. Hij was het enige wat er nog van Lawrence restte.

De toekomst van de mensheid was onzeker, maar toen haar zoon in haar armen gelegd werd, wist Ellen dat ze een reden had om in leven te blijven.

2

Een raketwagen met prominenten aan boord reed door de grote poort van Harogha. Mensen verdrongen zich om er een glimp van op te vangen. Ook al was de Aardse technologie al twintig jaar op Risan, voor de Saranieten bleef ze vreemd. Het gros van hen vond raketvoertuigen maar eng en verkoos vuurhagedissen om zich door de woestijn te verplaatsen.

Op de schermen die aangaven wat er buiten gebeurde, was de menigte zichtbaar. De kapitein van de Pegasus had nog nooit zoveel mensen bij elkaar gezien en had geen idee wat haar overkwam. Onwennigheid overviel haar. Ze waande zich een superster uit lang vervlogen tijden die de rode loper moest trotseren. Een zenuwachtige glimlach verscheen op haar gezicht.

“Harogha is overweldigend, niet?”

Ze keek op naar Richie die naast haar kwam staan. Hij was zelf ook nooit helemaal vertrouwd geraakt met de gebruiken van de Saranieten en voelde zich meer thuis in Karan dat meer openstond voor de technologie van zijn vergane planeet.

“Zeg dat wel.” Kapitein McKenzie had geen idee wat ze moest zeggen.

“Je bent hier net nu de raketwagenbaan naar buitenpost zeven is geopend. Die leidt naar Karan, waar het hoger koningshuis is gelegen. Koning Bengor is hier ook. Ik ben zijn adviseur. Hij is getrouwd met de dochter van koningin Talenka.”

Kapitein McKenzie hield het meisje dat haar vergezelde discreet in de gaten. Dat ze iemand wilde ontlopen, daar stond de kapitein niet bij stil. Ze had er compleet geen idee van wat er zich achter haar rug onder haar mensen afspeelde.

“Tante Jane?”

Ze richtte zich tot het meisje. “Jij gaat je gedragen, Shirley,” fluisterde ze. “Ik kon je terugsturen, maar dan zette ik je voor schut.”

Shirley haalde haar schouders op. *Eerder jezelf zal je bedoelen.* Gelukkig kon haar tante haar gedachten niet lezen.

De frons op het gelaat van Talenka verried dat die het wel kon, al ontging het de tiener. Het meisje had geen idee dat ze zich onder

mensen met aparte gaven bevond. Haar grote, groene ogen stonden wagenwijd open toen ze de woestijnstad aanschouwde.

Een lange, bruine staart kwam vanonder haar pet. Shirley was zoals de twee vrouwen die ze vergezelde, gekleed in een wat mannelijk aandoende cargobroek. Ze droeg daarop een kaki topje. Haar beige hemd had ze rond haar middel geknoopt, want met de airconditioning van de raketwagen kon de hitte van de woestijn onvoldoende afkoelen. Ze snapte waarom ze de meeste dames op de schermen topless zag rondlopen. Als haar tante er niet bij was geweest, zou ze zonder schroom haar bovenkleding hebben uitgetrokken.

De raketwagen hield halt op een groot plein. Iedereen stapte uit. Talenka liep op kop en haar gasten volgden haar. Shirley strompelde achteraan.

Ze hoorde Richie aan haar tante uitleggen dat hij een manier had om de lokale bevolking voor haar verstaanbaar te maken. Het kon haar weinig schelen. Ze was blij dat ze van het schip was. Voor zover ze zich kon herinneren, had de zeventienjarige de Pegasus nog nooit verlaten. Ze had verlangd ooit zonlicht te mogen voelen. Daar kreeg ze nu een ruime portie van. Haar witte armen kleurden stilaan rood.

Ze volgde de rest van het gezelschap naar de tempel. Het meisje vond dat het eenvoudige gebouw op een blokkendoos leek. Ze zweeg, zoals ze haar tante had beloofd.

Binnen was het koeler dan buiten.

Kapitein McKenzie en Aurelia wisten zich geen houding te geven toen ze naar binnen werden geleid. Shirley trippelde achter hen aan. De nieuwe omgeving kwam haar op het eerste gezicht saai over. De mensen spraken er – op een na – haar taal niet. Toch kreeg ze het gevoel dat er meer speelde dan ze waarnam.

In het vertrek waar de kapitein met haar gezelschap werd binnengeloodst, stond een tafel waarrond een blonde jongeman zat, vergezeld door een jonge vrouw die een baby op haar arm hield, een andere blonde man van voor in de dertig en een man van voor in de veertig zaten aan de overkant.

Richie wees naar de tafel en zei: “Dit is koning Bengor van Karan met zijn vrouw, koningin Retlina en hun dochter. Verder hebben we generaal Ovron en koningin Talenka’s adviseur Gabaron.”